

(ناکامہ مہین)

ناول

Ketabton.com

لیکوال: محمد صمیم (فیض)

دیزاین: محمد کریم (فیضی)

شمیرہ: ۰۷۶۴۱۷۲۶۷۹/۰۷۸۳۵۳۳۴۱۶

د کتاب بیژندنه

د کتاب نوم.	ناکامه منین (ناول)
لیکوال.	محمد صمیم (فیضی)
دیزاینر.	محمد کریم (فیضی)
د چاپ کال.	۱۴۰۲/۲/۲
د لیکوال اول شمیره.	۰۷۸۴۰۰۳۱۵۷
د لیکوال دوهم شمیره.	۰۷۸۳۵۳۳۴۱۶
برېښنالیک.	Karimullahfaizi3@gmail.com

که چیرې تاسې غواړئ خپل کتابونه ته ډیزاین ورکړئ

نوله موږ سره په تماس کې شئ.... ۰۷۸۶۷۸۸۴۰۵

ډالۍ دۍ وۍ!

زما گران پلار او خوږۍ مور جاني ته
بيا زما گران دوستان او خوږو لوستونکو ته
هيله ده چي تر پايه يي ولولي.

سلامونه

دوستانو هيله لرم چي روغ او جوړ به ياست.
ياد ناول چي تاسو به يي ولولي دغه كيسه
زموږ د هيواد د ناوړو دودونو څرگندونه كوي
چي بايد موږ او پلار د خپل اولادونو خوښي ته وگوري
تر څو چي په آينده كي د كومي پيښي سره مخ نشي.

پخوا په یو ښایسته کلي کی گڼ شمیر خلکو ژوند کوو..
دغه کلي د نورو کلیو په پرتله ستر (غټ) وو د دغه کلي ملک..
یارمحمد نومیده چی له ونی نه لوړ قدی وو خو لږ تریخ سړی وو.
په دی کلي کی دوه ښوونځي یو ښایسته کلینیک او یو لوی جامع جومات درلود
او ملا صیب هم عبدالرحمن نومیده.
ډیر یو نرم خویه او مهربانه سړی وه.
په دی کلي کی دا قانون ورته ملک صیب ټاکلی وه.
ټول ځوانان به خپل لمونځونه د جمعی سره کوي بل دا چی کله تور سړی ځي گودرو ته..
اوبو پسی که هلته یی کوم هلک ولیدل نو د هغه کور به له دی کلي کډه وړي.
بل دا چی کله په کلي کی غم یا ښادي کیري
ټول دی یو بل سره لاس په لاس کار کوي..
دا پکی نه وی ولا زه پلانکي سره خبری نکوم او داسی نور ورته خبری.
د شپی به بی ځایه گرځیدل په کلي کی منع ول ټولو د ملک صیب خبری منلی وی.
د دی کلي زیاتره خلک په مالدارۍ او په بزگری بوخت ول..
هلکان او انجونۍ ښوونځي ویل.
دی کلي ته نوی یوه بله کډه هم راغله چی ډیر یوه عاجزه کورنۍ وه.
دوه ورورنه او یوه خور یی درلوده پلار یی سپینبریری وو.
مشر ورور یی واجد او کشر یی ساجد نومیده.
دوی راغلل خان صیب ته یی وویل:

چی خان صیب مور ستاسو کلي ته نوی کډه راوړی.
ز مور پلار سپینږیری دی اقتصاد مو ډیر خراب دی که کوم کار وی
تاسو سره مور ته یی راکړی.
مور دواړه ورورنه یی کوو.
ملک صیب هم ورسره ستړی مشی وکړه.
او وویل:
پخیر راغلی دی کلي ته نو تاسو زما سره زما په کروندو کی کار کولی شی.
زه کلیوالو ته وایم چی تا سو وپیژنی.
خکه په دی کلي کی لږ قوانین دی نور نو تاسو کولی شی سر له سبا راشی
خیلو کارونو ته دواړو وویل:
سمه ده ملک صیب.
هغوی دواړه خوشحاله راغله کورته..
واجد چی مشر وو د دواړو سه پارچه خان سره راوړی وه.
واجد لاړو د کلي په مکتب کی ځانونه شامل کړه.
سهار وختی به بنوونځي ته تلل او لس بجی به کورته راتلل..
بیا به یی د ملک په کروندو کی کار کوو.
یوه ورځ ملک صیب د واجد کشر ورور ته وویل:
چی واهلکه ساجده دا د وبنو پنډ زمونږ کور ته یوسه چی غواگانی وړي دي.
ساجد وویل:
سمه ده ملک صیب خو خو ملک صیب وویل:

خو خو نو څه دی هله نو ژر شه.

ساجد هم په نه زړه د وښو پند په شا کړو او روان شو..

کله چی د لوی دروازی مخ ته ورسید نو دروازه یی وټکوله..

د ملک صیب کشری ځوی چی د لسو کلو وو دروازه یی خلاصه کړه ورته وویل:

راشه دننه ساجد لاړو چی د وښوه پند پر ځمکه کیدی..

د ملک صیب لور ووته ورته وویل:

دغه د برندی څوکی کی کیده.

کله چی ساجد د وښو پند کیخوست.

د ملک لور چی سپوږمۍ نومیده اوبه ورته په لاس ولاړه وه.

ساجد هم سر ځوړند کړی وو اوبه یی وڅکلۍ..

دلته نو د ملک صیب لور پوښتنه وکړه چی نوم دی څه دی؟

زما نوم ساجد دی موږ نوي دی کلي ته کډه راوړی.

زموږ اقتصاد خراب ده موږ ستاسو په کروندو کی کار کوو..

سپوږمۍ وویل:

بل ورور دی څه نومیري؟

ساجد وویل:

بل ورور می واجد نومیري.

هغی وویل لږ خو پور ته وگوره چی دا مخ خو دی وگورم چی زموږ بزگر څه رقم ده.

کله چی ساجد هم هغه یی ولیده نو تری روان شو.

ورځی او شپي تیریدی دواړه ورورنه ښوونځي ته هم تلل..

بیا به د خان په کروندو کی هم بوخت ول واجد په یولسم ټولگي کی وو او ساجد په نهم کی.

يوه ورځ ساجد په كړوندو كې په كار بوخت وو..
چې ملك صيب له ښاره راغی سودا ورسره وه په ساجد يې غږ وكړ..
ساجد هم راغی د ملك صيب د اعتبار وړ هلک وو..
ملك صيب ورته وويل:
دا سودا ټوله يوسه كورته او سپوږمۍ ته ووايه..
چې پلار ته دى شين چای سره له گوري باغ ته يې وليږه.
ساجد هم سودا واخيسته او راغی د ملك صيب كورته..
اوس د ملك صيب كور والا د ساجد نه ستر نكوو ننوت سودا يې د ملك لور ته وركړه
او وويل:
شين چای سره له گوري راته راكړه چې پلار ته دى يوسم.
سپوږمۍ وويل:
ته دلته كينه زه همدا اوس راوړم..
پينځه دقيقې بعد چای او گوري سره راكړه او راته وويل:
زرگيه د قنداني لاندې مې درته يو څه يخى بيا يې وگوره.
ساجد هم وويل:
سمه ده او راغی باغ ته چای ملك صيب ته واچوه نور نو لاړو د خپل كار پسې.
كله چې شپه شوه ږوي وخورل..
شوه ساجد پاڅيده مونځ يې په بله كوته كې وكړه يوازې كيناست او ځان سره لگيا شو چې
هغې سپوږمۍ به څه راكړې وي كله چې گوري يو ښكلى ليك دى.

په ليک کی يی ورته يو ښکلی زړه رسم کړی وو..
او د زړه د رسم لاندی يی ليکلی وو

ساجده گوره مينه کول د دوه زړنو کاردی که پلار می ما مړه هم کړی
نو زه به په دومره آسانی سره ستا له مینې وانورم دا زما خبره ده.
په دی ليک سره د ساجد په زړه کی سل رقمه خبری ښکته او پورته شوی.
او د ځان سره يی وویل:

چی دا زه په څه واوښتم که ملک صیب را باندی شي.
بيا خو دا به ډیره بده خبره وي بيا هغه د ستر کلي ملک او مونږ..
غریب کله داسی امکان لری.

خو ساجد هم مجبوره وو که چیری د ملک صیب کار پریردي نو د کور مشکلات
بيا به څنگه شي خو ساجد هم توکل پخدای يو ليک وليکه داسی يی پیل کړه.

سلام گرانی سپورمی!

تا داسی په آسانه د خپل د زړه حال ما ته وویل:
بیشکه ولا خو په هر حال زه هم مينه در سره لرم خو هو تاسو خو مالداره خلک یی..
موږ غریب خلک یو او بل ستا پلار که را باندی خبر شي بيا موږ له کلي شړي.
ساجد هم يو بيت ورته وليکه.

حیران یم چي تشبه در سره څه کړمه ته وایه

ښکلا وي دي په سترگو کي تمامی دي قربان

لاندی وليکل د بيا لیدو په هیله ستا ساجد.

واجد هم د دولسم ټولګۍ نه فارغ شو.

ځکه چې شپږ کاله نور یی په خپل ولایت کی ویلی ول.

پس له شپږو کلو د هغو نور خپلوان یعنی ترونه او ماماګان هم پیدا شول..

کله چې ساجد بیګا کور ته راغی نو ګوري چې ترونه او ماماګان یی راغلي دي

هغه هم پس له شپږو کلو پدی کی نو ساجد په غصه شو وویل:

تاسو په دومره وخت کی چیری وی اوس مو خوریان او وراره پیدا شول..

ولی هغه وخت مو نه په یادیري؟

چې خپل ولایت نه مو کډه بارلوله تاسو یو هم کومک نه کوه..

هغه وخت موږ غریب وو خیر چې تاسو مالداره وی نو اوس څه شي لپاره

زمونږ کور ته راغلي یی څه غواړی؟

ورک شی زموږ له جونګری نه.

آخر هم واعد راغی او وویل:

بس نور بس کړه هغوی اوس پښیمانه شوی هغوی هم نور خجالتنه شول..

او لارل خو بلاخره واعد هم په ښار کی د کانکور آمادګي پیل کړه.

اوس ساجد هم په یوولسم ټولګي کی زده کړی کول

سهار ساجد هم لارو ښوونځي ته پس له ښوونځي لارو د ملک صیب کروندو ته..

ملک صیب ورته وویل:

ستړي مشی ساجده ساجد هم وویل:

خیر اوسې ملک صیب ملک وویل:

هغه د توتو ونه چې ښاخونه یی وچ دي هغه اړه او بیا یی په تبر ماته کړه.

یوسه لږ خپل کور او لږ هم زموږ کور ته ساجد هم همداسې وکړل.

اول یی د ملک کور ته یوړ گوری چي سپوږمۍ په تناره ورته ناسته ده..
سپوږمۍ ورته ستړي مشی وویل:

ساجد هم وویل:

خواره مه شی سپوږمۍ وویلی:

دا څو ورځی چیرته وی زما خو درپسی زړه خفه وو
او د شپي خوب هم نه راته ما هم لیک ورته ورکړ.

راغلم سیده باغ ته او هغه لرگي می کور ته راوړل سلام می واچوه..
موری ځواب را کړ چی دا لرگي چا در کړه؟

ساجد وویل:

ملک صیب دوی یوه وچه ونه وه هغه ماته وویل:

اره او مات یی کړه ما هم همداسی وکړل.

پس له څو میاشتو د ساجد هم کلنی آزموینه پیل شوی..

ساجد هم ښه پارچه ورکوله خو هره ورځ همداسی پرله پسۍ آزموینی ته تلو را تلو..
آزموینی هم خلاصی شوی.

اوس نو نتایجو ته په تمه وو بالاخره نتایجی هم اعلانی شوی.

ساجد دوولسم ټولگی ته اول نمره کامیابه شو ټول ملگرو مبارکی ورکړه او کور ته راغی..
مور هم خوشحاله شوه خدای نه یی شکر ادا کړه.

ساجد هم د کمپیوټر ساینس پوهنځي سره شوق درلوده.

ورځی شپي همداسی تیریدی واجد د کانکور ازموینه ورکړه.

او نور نو بیرته خپل کارونه یی پیل کړه واجد سهار کروندو ته او ماښام راتلو کور ته.

ساجد بيا بنه يو نيم وخت به يی چکری هم وهلی.
سهار ساجد لاړو د ملک صيب کور ته په يوه بهانه سپورمی هم راغله..
بیرته يی د لیک ځواب ورکړ.
ساجد لیک ژر جيب ته کړ او ولاړه بهر باغ ته په کار لگيا شو ژمی هم وو..
خو هله هله مابنام شو..
هر يو کورونو ته تلل دوی هم دواړه ورورنه کور ته راغلل.
ساجد پس له مونځ لاړو بلی کوتی ته.
اولیک يی د جيب نه واخيست او لوستلو ته يی پیل وکړ....
سلام گرانه! او زړه ته نږدی ساجد جانه.
په دی هیله چی ته او ستا قدرمنه کورنی روغ او جوړ اوسي.
گوره ساجد جانه مینه کول خو د دوه زړنو کار دی زړه چی مین شي بيا خان او غریب نه
پیژني او ته ولی دومره ویریری ما ټول ژوند ستا په نوم لیکلی دی.
بی لئا ماته ژوند کومه معنا نلري زه د زړه نه تا سره مینه کوم حتی د سر په قیمت که هم
وی پوه شوی او که ته زما نه شوی پوه شه چی زه نوره ژوندی نه یمه..
دا بیت يی هم لیکلی وو.

څه بلا درد لري بيلتون دې غمړنگه ياره

چې غورځېدم، پورته کېدم او نږېدم درېسي

نور نو ساجد ته هم په سترگو کی ننګ ودریدو او د لیک ځواب يی داسی ولیکه.

سلام گرانی!

مننه دا چی زما د کورنۍ د روغتیا پوښتنه دی وکړه.

او بیا هم دومره بی غیرته پښتون نه یم چی تا یوازی پریردم..

اوس نو که دا مینه مو د سر په بیه هم شي څوک دی له ما نه جلا کولی نشي..

زه هم بی لټا ژوند نه شم تیرولی بیا هم وایم مینه در سره لرم زما گرانی سپورمی.

ژمی هم په ختمیدو شو او پسرلی موسم روان وو..

واجد هم د خپل خوښی پوهنځي ته بریالی شو د ساجد هم دولسم ټولگی پیل شو..

هر څه په خوشحالی سره تیریدل د واعد هم لومړی سمستر رو رو مخ په ختمیدو وو

دواړو ښه هڅی کولی یوه ورځ ساجد چي ده ښوونځي نه راغی.

گوري چی په کلي کی شور ما شور دی ژر یی د خلکو نه پوښتنه وکړو..

چی څه خبره ده؟

خلکو وویل:

چی دوه کسو په اوبو جنگ کړي او دواړه زخمیان دي ساجد هم ورخطا شو..

لاړو د کلي روغتون ته گوري چی اوس د دواړو صحت لږ څه ښه دی او بیرته راغی..

ټولو ته یی وویل:

شکر اوس ښه دی ټول کلیوال خپلو دندو ته لاړل..

همداسی میاشتی او کلونه تیر شو ساجد هم د ښوونځي نه فارغه شو.

ملگرو یی تحفی ورکړل ساجد هم خوشحاله شو واعد هم د پوهنتون آخري سمستر ته نږدی

شوی وو.

په کور کی یی ورته مور او سپینږیری پلار پریکړه وکړه.

چي واجة ته يوه جلی وگورو مور پلار می وویل:
بیگا واجة ته وایم چي هغه څه وای ورځ تیره شوه واجة هم راغی.
ډوډی یی وخور بیا مور او پلار می بحث وکړو..
چي واجة ځویه همدا چی ستا پوهنتون له خیره خلاص شو مور تا ته کوژده کوو..
واجة هم مسکی شو وویل:
هر څنگه چی ستاسو خوبه ده.
دری میاشتی پس واجة هم د پوهنتون نه فارغ شو.
مور یی ورته خپله د خور لور وکړه نور نو واجة هم خوشحاله شو..
واجة به یوه خصوصي پوهنتون کی د استاد په توگه دنده پیدا کړه.
او د دوی ژوند هم مخ په ښه کیدو وو پاتی شو ساجد..
دی هم نور د کانکور آماده کي پیل کړه.
هڅی هم پیری کولی او همدارنگه په کلي خپله بزگري هم مخته وړله..
فقط د خپلی مینی لپاره چی هغه هم وگوري خو لنډه دا چی ساجد هم د کانکور آزموینه
ورکړه او ورته په تمه وو چی کله به نتایج اعلانیري.
په کی دری میاشتی ووتی.
دی د ننګرهار اقتصاد پوهنځي ته بریالی شو نو دا خبره یی کورنی ته وکړه.
ټول خوشحاله او مبارکي ورکړه حتی سپوږمی ورته یوه جوړه جامی هم وکړی
خو ساجد هم دی ته اړ شو چی لاړ شی ننګرهار ته..
دی کی نو پوره پینځه میاشتی تیری شوی لومړی سمستر ازموینه پای ته ورسید
او ساجد راغی کور ته ټولو ور سره روغېر وکړو.

لږ ساعت ورورسته ساجد لار بهر چی ملک صیب وگوري..
باغ ته لارو د ملک صیب سره ناست وو

چی ملک صیب ته زنگ راغی ورسره وغږیده موبایل پریک شو..
ملک صیب وویل:

ساجده زه تر ولسوالی پوری ځم نو ته دا سودا کور یوسه..
ساجد هم سودا واخیسته راغی د ملک کور ته د ملک صیب بڼځی..
ور سره ستړی مشی وکړه.

ساجد وویل:

چی دا سودا چیرته کیدم د ملک صیب بڼځی وویل:
سپورمی وه سپورمی فکر کوم ساجده سپورمی به په پخلنځي کی وي..
ورشه سودا هلته کیده.

ساجد هم لارو پخلنځي ته سپورمی چی ولید ساجد دی...
یوه کلکه غاړه ورنه واخیسته بیا ژر تری منډه کړه.

ساجد هم راغی کور ته نور نو په سوچونو کی ډوب وو چی دا څنگه چل دی؟
دومره کلکه غاړه خو لنډه دا چی ساجد هم پوهنتون نه فارغه شو..
نور ساجد هم په دندی پسی گرځیدو

ساجد هم پس له ډیری مودی په یوه شرکت کی د مالي امر په توگه دنده وموندله
د دوی ژوند نور هم ښه شو مور او پلار یی وویل:

چی ساجد جان ځوی ته می هم یوه جلی وگورو نو ما نه یی پوښتنه وکړه؟
چی ساجده ځویه ته څه وای ما ویل مور که زه درته یوه خبره وکړم ته به یی ما ته وکړی
موری هم وویلی هو ځویه ته خو یو واری ووايه.

ساجد وویل :

هغه د ملک صیب لور چی سپور می نومیري.

زما د ډیرو مودو خوښه شوی وه راته وکړه مور می هغه به کله را ته خپله لور را کړي.

ساجد وویل:

ته خو یو واری لاړه شه خدای مهربانه دی مور یی وویل:

سمه ده بیگا تیره شوه دواړه ورورنه خپلو دندو ته لاړل موری هم لاړه..

د ملک صیب کور ته د ملک ښځی ته یی یاده کړی وه.

او هغی ویلی وو چی بیگاه ته به زه د خپل خاوند سره خبره وکړم.

کله چی بیگا ته دواړه ورورنه راغلل بیا ساجد پوښتنه وکړه..

موری د ملک صیب کورنی څه وویل؟

مور یی وویل:

د ملک صیب ښځی ویلی چی زه به بیگا ته خپل خاوند سره خبره وکړم.

په سبا باندی بیا د ساجد مور تللی وه.

د ملک صیب ښځی ورته ویلی وو..

چی زما خاوند دا ریشته نه مني او هغه وایی چی زه می لور داسې خلکو ته نه ورکوم..

چی د خپل ناستی ځای ونلري خو مور یی هم خفه شوه او راغله کور ته.

بیگا یی ساجد ته وویل:

ځویه ملک صیب وویل:

چی زه می لور داسې خلکو ته نه ورکوم چی خپل د ناستی ځای نلري.

دی خبری ساجد ته ډیر زور ورکړ او سخت ټول خفه شو.

نور نو داږو ورورنو پریکړه وکړه.

چی موږ هم او د چا نه کم نه یو په دوه میاشتو کی په کلي کی داسی..

یو کور جوړ کړو چی د ملک هم نوره غوصه زیاته شوه.

ساجد هم نور پریکړه وکړه..

چی د سر په بیه هم شی زه د دی جلی نه نه اوږم او نور لاږو خپلی کوتی ته.

د ملک صیب لور هم ډیره خفه وه چی ویلی مور زه هم د ساجد سره ډیره مینه لرم..

که تاسو زما واده هغه سره و نکړو زه نو ځان وژنه کوم بس.

د ساجد مور څو ځله لاږه ملک کره خو هغوی بیا هم نه منله.

بلاخره هغه سپوږمۍ چی مخ یی رڼا کوله اوس داسی شوی وه..

لکه یوه سیوري غوندی وچه کلکه.

خو پلار یی بیا هم نه منله ورځی همداسی تیریدی..

د ساجد نه هم یو تش کالبوت جوړ شوی وه.

په سبا سهار چی خلک د جومات نه بیرته کورنو ته راتلل چی د ملک په کور کی د

چغو او فریادونو غږونه اوریدل کیده.

ساجد هم نور په منډه لاږو د ملک کور ته گوري چی سپوږمۍ مړه پرته ده او ځانه وژنه یی

کړی ساجد هم په چغو چغو ژړل ملک هم لکه مړی غوندی ناست وو ساجد هم لیونی شو.

پای

ستاسی کشر ورور محمد صمیم (فیضی)

ستاسی د دعا په هیله.

Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library